

Det växte en blomma vid granarnas fot

Det växte en blomma vid granarnas fot, i skogen bland mossa och ljung, den
lil - la knappt syntes vid jättarnas rot, hon stod där så älsklig och lugn.

Säg, fruktar du ej att i skogen stå gömd,
omgiven av skuggornas vakt?
O nej, ty jag aldrig av Herren är glömd,
han även på blomman ger akt.

Men önskar du ej att i trädgården stå
och dofta till mänskors behag?
O nej, jag trivs bäst bland de ringa och små!
Jag föddes till skogsblomma jag.

Men snart skall för vintriga stormen du dö,
du blomma, som blommade nyss?
Då vilar jag ljuvt under täcket av snö
och vaknar vid vårsolens kyss.

För läxan hav tack, lilla blomma så skön!
Om enslig och bortglömd min stig,
den Gud, som mig skapat, min Fader ju är,
han vårdar sig även om mig.

Fast ringa och liten, är Herren mig när,
jag vandrar så lycklig och säll.
Var morgon mig bönen till himmelen bär,
jag slumrar hos Jesus var kväll.

En klädnad jag fått av min Frälsare huld,
i blodet tvådd skinande vit.
Den passar för staden med gator av guld,
och passar på vandringen dit.

Likt blomman en gång skall jag vissna och dö,
men Frälsarens löften stå kvar.
Om stoftet än göms under täcket av snö,
är anden hos Gud i förvar.